

paa de samme Retsdage, hvor Anstand i Sagerne begæres og bevilges, og hvor mundtlig Procedure finder Sted. Sagen er for Øjeblikket og har en Tid været den, at de, der skulle møde for at procedere Sagerne mundtlig, aldrig kunne faa at vide, til hvilken Tid de skulle møde, fordi den mundtlige Procedure foregaar efter at Vidneafhøringen har fundet Sted, og det er aldeles umuligt i Forvejen at sige, hvor længe et eller flere Vidners Afhøring kan trække ud. Kunde man ved at faa reglementariske Bestemmelser komme dertil, at Vidneafhøringen foregik paa særlige Dage og foregik saa kort som muligt foran den mundtlige Slutningsforhandling, vilde der vistnok være vundet ikke saa lidt derved. Jeg skal til, hvad jeg har sagt, føje, at Forholdet i Søs og Handelsretten nu er saaledes, at naar man i en Sag anmelder at ville føre Vidner, bliver Sagen i Reglen udsat 4, 5, 6 Uger, inden Vidneafhøringen kan finde Sted, fordi Retten paa de foregaaende Retsdage er saa stærkt optaget. Naar altsaa Retten 4, 5, 6 Uger i Forvejen udsætter Sagen til Afhøring, kan jeg ikke se, at der er nogen Banfelighed forbunden med at udsætte den til en Fredag i Stedet for, som det nu i Reglen sker, til en Torsdag. Jeg skal meget henstille til den ærede Minister at tage disse Punkter under Overvejelse, om der ikke er Anledning til at gøre en lille Forandring i § 2, og om der ikke er Anledning til at søge en noget anden Ordning af Vidneafhøringen ved Søs og Handelsretten.

Justitsministeren (Mellermann): I Anledning af den første Henstilling fra det ærede Medlems Side, nemlig en eventuel Forandring i § 2, skal jeg bemærke, at jeg selvfølgelig ikke har noget imod, at det bliver udtrykkelig udtalt, at Bestemmelsen i § 2 ikke sigter til Vidneførslen; det er jo klart nok efter hele Sammenhængen. Skulde det ikke være tydeligt nok udtalt, har jeg ikke det mindste imod en Ændring i saa Henseende, som man jo let vilde kunne enes om. Jeg skal i Anledning af selve dette Spørgsmaal om Vidneførslens Stilling til Hovedsagen bemærke, at ihvorvel jeg jo meget godt vidste, endog saa før jeg modtog den omtalte Meddelelse fra Søs og Handelsretten, at man nu ikke længere troede at kunne gennemføre det, der vistnok oprindeligt var Meningen med Loven, nemlig at de samme, som skulde dømme i Hovedsagen, ogsaa skulde have hørt paa Vidneførslen, og uagtet den praktiske Fornødenhed altsaa i Grunden havde bragt os bort fra det, forekom det

mig dog, at det vilde være mindre rigtigt at gaa bort derfra paa et Tidspunkt, hvor man jo ellers stræber efter i de under Forhandling værende ny Forslag at faa indført det saakaldte Umiddelbarhedsprincip, altsaa den Grundsætning, at de, der dømme i Sagen i Reglen selv bør overvære alle Forhandlinger i Sagen, derunder ogsaa Bevisforhandlingen, altsaa Vidneførslen — det forekom mig, at det vilde se lidt underligt ud, om man medens man paa den ene Side søgte at hævdde det Princip og at faa det gennemført i hele Retsplejen, saa uden videre skulde vedkende sig, at det var gaaet helt ud af Sagaen med Hensyn til Søs og Handelsretten. Men som sagt, en Ændring i § 2, som stiller det omtalte Forhold klart, skal jeg ikke have det mindste at indvende imod. — Hvad angaar det andet, som den ærede Taler gjorde Bemærkning om, forudsætter jeg, at han derved sigtede til reglementariske Bestemmelser, altsaa Bestemmelser, der ikke skulde have deres Plads i dette Lovforslag, men som vedrørte den indre Forretningssgang ved Retten, og jeg skal i den Anledning tillade mig at raadføre mig med Rettens Formand og gøre ham bekendt med de Æringer, der ere fremkomne fra det ærede Medlems Side, for at det kan blive taget under Overvejelse, om det ikke var muligt at faa indført en saadan mere hensigtsmæssig Ordning i Tidspunktet for Vidneførslen, som det ærede Medlem omtalte.

Alberti: Ja, jeg benyttede Udtrykket „reglementariske Bestemmelser“ og tænkte naturligvis ogsaa derved paa, at det skulde udgaa fra den højtærede Minister, men paa den anden Side vilde det dog vel være nødvendigt, for at en saadan Bestemmelse skulde faa den fornødne Virkning, at der i selve Loven var givet Ministeren Beføjelse dertil, da jeg ikke kan se, at man ellers vilde kunne tvinge Parterne i en Sag til at henstøde deres Vidneførsel til et mere bekvemt Tidspunkt.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Høgskbro): Ændringsforslag til den forestaaende anden Behandling kunne indgives i Bureauet til i Morgen Middag Kl. 1.